

Arrest

nr. 290 229 van 14 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Rue Raymond Museu 19
5002 NAMUR**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 21 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 5 januari 2023 onontvankelijk verklaard en op dezelfde dag geeft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af aan de verzoekende partij.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.08.2021 werd ingediend door :

*M. T., S. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
geboren te Kinshasa op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw stelt geïntegreerd te zijn in het Belgische socio-culturele milieu. Dat maakt terugkeer volgens betrokkene bijzonder moeilijk. Mevrouw verklaart geen vrienden, noch familie te hebben in het herkomstland en in België zou ze gesteund worden door particulieren en verenigingen. Mevrouw roept in die zin artikel 8 van het EVRM in. Mevrouw verklaart samen te willen wonen met mijnheer M. E. M. (...) en ze wenst ermee te huwen. Ze vraagt dan ook haar privéleven te willen respecteren. Een verwijdering van het Belgische grondgebied zou volgens mevrouw de sociale verhoudingen breken die ze opgebouwd heeft in België. Dat zou volgens haar een breuk betekenen ‘tussen hem en zijn vrouw en zijn twee kinderen’ (sic). Mevrouw roept het recht in op bescherming van haar familieleven en ze verwijst tevens naar het principe van de subsidiariteit in verband met familieleven.

Wat betreft haar integratie in het Belgische socio-culturele milieu kunnen we er op wijzen dat mevrouw dit element reeds eerder aanhaalde in de aanvraag art. 9bis die ze op 24.11.2019 had ingediend en waarop de onontvankelijke beslissing volgde genomen op datum van 26.05.2021. In deze beslissing staat het volgende wat betreft haar verklaarde integratie op het Belgische grondgebied: “Betrokkene beroept zich op haar verblijfsduur en integratie als buitengewone omstandigheid waarbij zij verwijst naar arresten 73.830 en 72.112 van de Raad van State. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie worden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard, aangezien ze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” Mevrouw brengt in de huidige aanvraag geen nieuwe elementen aan die een ander licht zouden kunnen werpen op haar situatie. Haar verklaring geïntegreerd te zijn, wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Mevrouw stelt geen vrienden, noch familie te hebben in haar herkomstland. Deze verklaring stemt niet overeen met de informatie die we terugvinden in haar administratieve dossier. Haar moeder, mevrouw N. M. (...), woont in Kinshasa en 2 zussen, Z. M. (...) en M. J. (...), verblijven eveneens in Kinshasa. Mevrouw haar verblijfadres in Congo is volgens haar eigen verklaringen: (...) in de gemeente Kalamu in Kinshasa, Congo. Mevrouw werkte in haar herkomstland als gerante in een kledingzaak onder leiding van mevrouw P. K. M. N. (...). Mevrouw verklaarde geen familie in België te hebben, noch elders in Europa. Wat betreft haar relatie met de genaamde mijnheer M. E. M. (...) werd een onderzoek uitgevoerd naar aanleiding van de vraag naar wettelijke samenwoning. Uit dat onderzoek uitgevoerd door het Parket van de procureur des Konings Halle-Vilvoorde bleek de volgende conclusie getrokken te kunnen worden: "Op basis van het door mijn ambt gevoerde onderzoek blijkt uit het geheel van omstandigheden dat de intentie van minstens één van de partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende." De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand volgde het negatieve advies van het Parket en weigerde de wettelijke samenwoning toe te kennen. Op 27.12.2022 schrijft hij het volgende: "Gelet op het voorgaande blijkt dat, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, de intentie van minstens één van de partijen, in casu M. T. S. (...) er uitsluitend op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven dat verbonden is aan de staat van wettelijk samenwonende. Het gaat hier om een schijn-wettelijke samenwoning, die in strijd is met de openbare orde." Van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook geen sprake zijn gezien het een schijnrelatie betreft. Mevrouw legt enkele getuigenissen voor waaruit geen hechte banden blijken die van die aard zijn dat ze beschermd dienen te worden volgens het artikel 8 van het EVRM. Het gaat om kennissen waarmee mevrouw ook vanuit haar herkomstland in contact kan blijven. Mevrouw kan terugreizen naar haar herkomstland en kan zich daar richten tot de Belgische ambassade indien ze een visum wenst aan te vragen.

Terzijde kan worden opgemerkt dat mevrouw de openbare orde schade toebrengt door onduidelijkheid te hebben verschaft over haar werkelijke identiteit. Zo bijvoorbeeld heeft mevrouw als geboortedatum 29.03.1970 opgegeven. Mevrouw is eerder naar Portugal kunnen reizen met een valse identiteit (namelijk als 'V., S. L.' (...) geboren op 28.03.1970) en een vals Angolees paspoort. Mevrouw had eerder ook in Frankrijk onder een valse identiteit een verzoek om internationale bescherming ingediend (namelijk als 'N. M., Y. (...) geboren op 28.04.1986' met Congolese nationaliteit). Desalniettemin staat het mevrouw vrij om via de Belgische ambassade in haar herkomstland een visum aan te vragen teneinde voor een periode langer dan 3 maanden op het Belgische grondgebied te kunnen verblijven. Mevrouw heeft een eigen verblijfplaats en naaste familie (haar moeder en 2 zussen) waarop zij onmiddellijk terug kan vallen. De teams van Fedasil, IOM en Caritas International blijven ondersteuning bieden aan personen die wensen terug te keren naar hun land van herkomst. Het staat mevrouw vrij om beroep te doen op deze instanties."

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten en dat is als volgt gemotiveerd:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

mevrouw:

*Naam, voornaam: M. T., S. (...)
geboortedatum: 28.03.1970 (...)
geboorteplaats: Kinshasa
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)*

bij DVZ eveneens gekend als:

- M., S. T. (...) geboren op (...);*
- V., S. L. (...) geboren op (...) met Angolese nationaliteit;*
- N. M., Y. (...) geboren op (...) met Congolese nationaliteit.*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mevrouw toont niet aan dat ze in het bezit is van een geldig internationaal paspoort dat werd voorzien van een visum dat nog steeds geldig is en waarmee ze legaal op het Belgische grondgebied kan verblijven.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : mevrouw heeft in België geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : mevrouw haar moeder en haar 2 zussen verblijven in Kinshasa, Congo. Mevrouw verklaarde een relatie te hebben met de heer E. M. (...) maar het Parket van de Procureur des Konings van Halle-Vilvoorde onderzocht deze relatie en concludeerde dat het om een schijnrelatie ging met het oog op het kunnen verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De gezondheidstoestand : er werden geen gezondheidsproblemen bekend gemaakt.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 05/01/2023 tegen mijn verzoekster een beslissing van onontvankelijkheid met bevel om het grondgebied te verlaten van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoeker op 23/01/2023 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoekster beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekers;

2. Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoekster op het grondgebied van België;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat ze sinds veel jaren op het grondgebied van België verblijft ;

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoekster gedurende deze periode zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

“De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen” (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);

3 . Overwegende dat mijn verzoekster ook de toepassing van artikel 8 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat mijn verzoekster inderdaad op het grondgebied van België zijn echtgenote heeft, Mijnheer M. E. M.;

Dat het dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het Verdrag de familie instelling in zichzelf niet beschermt maar dat het recht voor elke individu beschermt om een familieleven te leiden en familiale verhoudingen te onderhouden in het respect van de fundamentele waarden die kern van de rechten van de mens vormen: vrijheid, gelijkheid en broederschap (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, P- 2);

Dat de openbare overheid zich passief dienen te onthouden de erkende vrijheid voor de individuen om een familieleven te leiden te schaden, maar dat die overheid ook soms op een actieve manier moet handelen om de mogelijkheid effectief te maken voor die individuen een familieleven te leiden. (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2 ; en J.VANDELANOTTE, Y HAZECK, Handboek EVRM, 2004 intersentia p. 140) ;

Dat het ook duidelijk is dat Voornoemd verdrag in het recht tot het respect van het privé leven het recht omvat om met andere mensen verhoudingen op het emotioneel gebied te mogen onderhouden om zijn eigen persoonlijkheid te kunnen ontwikkelen. (1 VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 536, n' 652 ; F. SUDRE, Droit International et européen des Droits de l'Homme, Presse universitaire de France, Paris, 1999, p. 258.) ;

Dat “de verwijdering van een vreemdeling van aard is om de sociale verhoudingen te breken, die hij in het land van verblijf geschapen heeft” (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 538, n" 653);

Dat dit recht op de bescherming van het familieleven door alle onderdanen in rechte die een familie in de feiten vormen opgeroepen kan worden;

Dat het effectief ervaren van een familieleven een voldoende voorwaarde is om van een familieleven te mogen spreken in de zin van artikel 8 van voornoemd Verdrag, daar die verhoudingen niet noodzakelijk uit een huwelijk moeten bestaan, maar ook hun oorsprong in andere vormen van familiebanden, zoals in casu kunnen vinden;

Dat in deze zin het arrest X, Y en Z van United Kingdom (1997) van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de notie van "familieleven" zoals die door artikel 8 voorzien wordt niet tot de families beperkt blijft die op het huwelijk gegrond worden, maar ook de familiesomvat, die uit verhoudingen in feite bestaan;

Dat het waar is dat dit artikel in zijn tweede paragraaf meldt dat er sommige uitzonderingen bestaan wat het respect van de eerste alinea betreft, daar iedere inmenging van de Staat niet ipso facto het Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens schendt;

Dat als een inmenging toch vastgesteld wordt, die met drie voorwaarden geconfronteerd dient te worden, die in deze paragraaf voorzien worden: 1. Die inmenging moet door de wet voorzien zijn (test van wettelijkheid), 2. Die moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (test van noodzakelijkheid) en 3. Die moet een wettig doel nastreven (test van wettigheid);

Dat een gerechtelijk toegestane afwijking altijd mogelijk is voor zoverre er een afweging gebeurt van de rechten en belangen, terwijl de rechten die in artikel 8 vermeld worden zwaar moeten wegen want die staan op een zeer hoge plaats in de hiërarchie van de normen, en dat de nationale bevoegdheden om die redenen op een zeer restrictieve manier geïnterpreteerd dienen te worden om van de door het Verdrag beschermde rechten af te wijken 5J? VAN DELANOTTE en Y HAECK, Handboek EVRM, op cit 711-712) (vrij van het Frans vertaald);

Dat zelfs als een door de wet voorziene inmenging bestaat en als die met de in artikel 8 vermelde doeleinden overeenkomt, die toch in een democratische samenleving noodzakelijk moet zijn en niet wat absoluut noodzakelijk is moet overschrijden;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, om na te zien of een schending in een democratische samenleving noodzakelijk is, verschillende principes bepaald heeft, om deze noodzakelijkheid op een objectieve manier te onderzoeken (het principe van onweerstaanbaar maatschappelijk noodzakelijkheid, het principe van beperkende interpretatie en het principe van evenredigheid);

Dat er krachtens dit principe van evenredigheid geschat dient te worden of er een evenredig verband bestaat tussen de schending van het recht enerzijds en het wettig nagestreefd doel anderzijds;

Dat het gezag dus moet bewijzen dat het ervoor gezorgd heeft een goed even wicht te bewaren tussen het nagestreefd doel en de ernst van de schending van het recht van de verzoeker op zijn privé leven en zijn familieleven;

Dat het al gevonnist werd dat een maatregel van verwijdering van het grondgebied die een volkomen breuk zou betekenen tussen hem en zijn vrouw en zijn twee kinderen een onevenredige maatregel zou vertegenwoordigen met het wettig nagestreefd doel. (Zaak Johnston v. Ireland (1986));

Dat het Hof voor de Rechten van de Mens recent een nieuw criterium ingevoerd heeft, hetzij het criterium van subsidiariteit, dat bepaalt dat het gezag alles moet doen om de schendingen van de rechten van de burgers te verminderen, door de oplossingen te vergelijken en later zijn doeleinden door de voor de rechten van de mens minder zware middel na te streven; (HATTOM vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 2 oktober 2001: PECK vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 28 januari 2003);

Dat het gezag dus in overeenstemming met het principe van subsidiariteit moet nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op een familieleven te vermijden;

Dat deze alternatieve oplossing in casu duidelijk is, daar het bestaat erin de verzoekster op het grondgebied van België te laten verblijven."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Dergelijke uitzondering dient strikt geïnterpreteerd te worden.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dat *“De aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*. Uit voorgaande bespreking en uit vaste rechtspraak van de Raad is al gebleken dat het moet gaan om omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De verzoekende partij betoogt in haar enig middel dat de bestreden beslissing op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak. Volgens de verzoekende partij moet de verwerende partij rekening houden met haar goede integratie. Zij verblijft immers sinds veel jaren op het grondgebied van België. Volgens de verzoekende partij kan het lang verblijf en integratie wel beschouwd worden als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. De verzoekende partij stelt verder dat een vreemdeling die geen familie of vrienden in zijn land van herkomst heeft, op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, in België door verenigingen van particulieren gesteund wordt, en actief in de samenleving deelneemt, quod in casu volgens de verzoekende partij, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst.

De verzoekende partij voert verder de schending van artikel 8 van het EVRM aan en stelt dat zij op het grondgebied van België verblijft met haar echtgenote (sic), mijnheer M. E. M. Zij verwijst ook naar het respect voor haar privéleven. Volgens de verzoekende partij moet de verwerende partij in overeenstemming met het principe van subsidiariteit nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op een familieleven te vermijden. Dit is volgens de verzoekende partij niet gebeurd.

De verwerende partij heeft in de eerste bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd over de integratie van de verzoekende partij. Deze motieven luiden als volgt:

“Wat betreft haar integratie in het Belgische socio-culturele milieu kunnen we er op wijzen dat mevrouw dit element reeds eerder aanhaalde in de aanvraag art. 9bis die ze op 24.11.2019 had ingediend en waarop de onontvankelijke beslissing volgde genomen op datum van 26.05.2021. In deze beslissing staat het volgende wat betreft haar verklaarde integratie op het Belgische grondgebied: “Betrokkene beroept zich op haar verblijfsduur en integratie als buitengewone omstandigheid waarbij zij verwijst naar arresten 73.830 en 72.112 van de Raad van State. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie worden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard, aangezien ze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone

omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” Mevrouw brengt in de huidige aanvraag geen nieuwe elementen aan die een ander licht zouden kunnen werpen op haar situatie. Haar verklaring geïntegreerd te zijn, wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.”

De verzoekende partij komt in haar enig middel niet verder dan de loutere bewering dat zij van oordeel is dat haar integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, maar maakt daarmee vanzelfsprekend niet aannemelijk dat bovenvermelde motieven van de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij brengt geen enkel stuk bij ter staving van haar beweerde integratie. Op grond van een blote bewering overtuigt de verzoekende partij de Raad niet van de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van lang verblijf en de integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het motief van de eerste bestreden beslissing dat deze elementen de gegrondheid van de aanvraag betreffen blijft dus overeind.

De verzoekende partij herhaalt dat een vreemdeling die geen familie of vrienden in zijn land van herkomst heeft, op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, in België door verenigingen van particulieren gesteund wordt, en actief in de samenleving deelneemt, quod in casu volgens de verzoekende partij, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst. Dit doet echter niets af aan de volgende motieven van de eerste bestreden beslissing:

“Mevrouw stelt geen vrienden, noch familie te hebben in haar herkomstland. Deze verklaring stemt niet overeen met de informatie die we terugvinden in haar administratieve dossier. Haar moeder, mevrouw N. M. (...), woont in Kinshasa en 2 zussen, Z. M. (...) en M. J. (...), verblijven eveneens in Kinshasa. Mevrouw haar verblijfadres in Congo is volgens haar eigen verklaringen: (...) in de gemeente Kalamu in Kinshasa, Congo. Mevrouw werkte in haar herkomstland als gerante in een kledingzaak onder leiding van mevrouw P. K. M. N. (...). Mevrouw verklaarde geen familie in België te hebben, noch elders in Europa.”

De verzoekende partij betwist deze motieven op geen enkele concrete wijze en beperkt zich tot de loutere bewering dat zij geen familie of vrienden heeft in haar herkomstland. Deze motieven vinden nochtans hun grondslag in de stukken van het administratief dossier. Zij maakt deze loutere bewering dan ook niet aannemelijk en maakt evenmin aannemelijk dat voornoemde motieven van de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn.

De verzoekende partij voert verder de schending van artikel 8 van het EVRM aan en stelt dat zij op het grondgebied van België verblijft met haar echtgenote (sic), mijnheer M. E. M. Zij verwijst ook naar het respect voor haar privéleven. De Raad kan echter enkel vaststellen dat zowel de eerste als tweede bestreden beslissing motieven bevat over het beweerde familie- en privéleven van de verzoekende partij in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat de verzoekende partij deze helemaal niet in concreto betwist. Zij luiden als volgt:

“Wat betreft haar relatie met de genaamde mijnheer M. E. M. (...) werd een onderzoek uitgevoerd naar aanleiding van de vraag naar wettelijke samenwoning. Uit dat onderzoek uitgevoerd door het Parket van

de procureur des Konings Halle-Vilvoorde bleek de volgende conclusie getrokken te kunnen worden: "Op basis van het door mijn ambt gevoerde onderzoek blijkt uit het geheel van omstandigheden dat de intentie van minstens één van de partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende." De Ambtenaar van de Burgerlijke Stand volgde het negatieve advies van het Parket en weigerde de wettelijke samenwoning toe te kennen. Op 27.12.2022 schrijft hij het volgende: "Gelet op het voorgaande blijkt dat, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, de intentie van minstens één van de partijen, in casu M. T. S. (...) er uitsluitend op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven dat verbonden is aan de staat van wettelijk samenwonende. Het gaat hier om een schijnwettelijke samenwoning, die in strijd is met de openbare orde." Van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook geen sprake zijn gezien het een schijnrelatie betreft. Mevrouw legt enkele getuigenissen voor waaruit geen hechte banden blijken die van die aard zijn dat ze beschermd dienen te worden volgens het artikel 8 van het EVRM. Het gaat om kennissen waarmee mevrouw ook vanuit haar herkomstland in contact kan blijven." en "Het gezins- en familieleven : mevrouw haar moeder en haar 2 zussen verblijven in Kinshasa, Congo. Mevrouw verklaarde een relatie te hebben met de heer E. M. (...) maar het Parket van de Procureur des Konings van Halle-Vilvoorde onderzocht deze relatie en concludeerde dat het om een schijnrelatie ging met het oog op het kunnen verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel."

Aangezien deze motieven op geen enkele concrete wijze worden betwist blijven zij overeind. De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij met haar echtgenoot op het grondgebied verblijft wordt op geen enkele wijze onderbouwd. Integendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de relatie met de heer M.E.M. als een schijnrelatie dient te worden aangemerkt en dat er helemaal geen sprake is van een huwelijk. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in casu sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij brengt voor wat betreft haar beweerde privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bovendien evenmin enig begin van bewijs bij. Zij maakt een dergelijk privéleven dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden is de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd rekening houdend met alle elementen die door de verzoekende partij werden aangebracht. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat er van een stereotiepe motivering helemaal geen sprake is.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU